

๙

กิจ ๑๖

ถ้าหลักฐานเรียกว่า **โสฬสกิจ** เรียกว่าแค่นี้สำเร็จโสฬสกิจแล้ว โสฬสกิจแปลว่าอะไร กิจ ๑๖ ในเพลงที่เขาวางไว้เป็นหลักว่า “**เสร็จกิจ ๑๖ ไม่ตกกันดาร เรียกว่านิพพานก็ได้**” นี่แหละเสร็จกิจ ๑๖ ละ

ทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ในกายมนุษย์ ๔

ทุกขสัจ มุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ในกายทิพย์ ๔ เป็น ๘

ทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ในกายรูปพรหม ๔ เป็น ๑๒

ทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ในกายอรุปรหมอีก ๔ มันก็เป็น ๑๖

นี่เสร็จกิจทางพุทธศาสนา ทางพระอรหันต์แค่นี้ นี่ทางปฏิบัติ

เทศนาดังนี้เป็นทางปฏิบัติ ไม่ใช่ทางปริยัติ นี่ทางปฏิบัติอันนี้แหละ พระพุทธศาสนาในทางปฏิบัติดังแสดงแล้วในตอนต้น พุทธศาสนา ในทางปฏิบัติดังแสดงแล้วในบัดนี้ แต่ปริยัติปฏิบัติ ที่เรียกว่าเข้าถึง ปฏิบัติ เดินสมาบัติทั้ง ๘ นั้นเป็นทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ได้เข้าเห็นพระโสดา บรรลุถึงพระโสดา นั้น

ปฏิเวธแท้ๆ ที่เดียว ได้เข้า ถึงพระโสดาแล้ว ทั้งหยาบทั้งละเอียด

เมื่อพระโสดาเดินสมาบัติทั้ง ๘ ดูทุกขสัง สมุทัยสัง นิโรธสัง มรรคสัง ในกายทิพย์เข้าทั้งหยาบทั้งละเอียด ได้บรรลุพระสกทาคา เมื่อถึงพระสกทาคาทั้งหยาบทั้งละเอียด เห็นเข้านั้นเป็นตัวปฏิเวธแท้ๆ ที่เดียว รู้แจ้งแทงตลอดในสกทาคาเข้าแล้ว

เมื่อพระสกทาคาเข้าสมาบัติทั้ง ๘ ดูทุกขสัง สมุทัยสัง นิโรธสัง มรรคสัง ในกายรูปพรหมเข้าเห็นในสังขารทั้ง ๔ ชัดอีกได้ บรรลุพระอนาคา นี่ที่ได้เห็นตัวพระอนาคา ทั้งหยาบทั้งละเอียด และทั้งธรรมที่ทำให้เป็นพระอนาคา นั้นเป็นตัวปฏิเวธแท้ๆ ที่เดียว รู้แจ้งแทงตลอดเห็นจริงทีเดียว เห็นปรากฏทีเดียว

เมื่อพระอนาคาเข้าสมาบัติ ดูทุกขสัง สมุทัยสัง นิโรธสัง มรรคสัง ทั้งหยาบทั้งละเอียด เห็นชัดในทุกขสัง สมุทัยสัง นิโรธสัง มรรคสัง ได้บรรลุพระอรหัต เมื่อเห็นกายพระอรหัตทั้งธรรมที่ทำให้เป็นกายพระอรหัตทั้งหยาบทั้งละเอียด เห็นชัดทีเดียว นั้นเห็นชัดอันนั้นแหละ **ได้ชื่อว่าเป็นปฏิเวธแท้ๆ เชียว** รู้แจ้งแทงตลอด

นี้ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ดังนี้ ศาสนามีทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ดังนี้

ถ้าไม่นับถือศาสนา ปฏิบัติศาสนา เข้าปริยัติไม่ถูก ปฏิเวธก็ไม่ถูก มันก็ไปต้องแต่งอยู่นั้น เอาอะไรไม่ได้ ลัก ๑๐ ปี ๑๐๐ ปี ก็เอาอะไรไม่ได้ ถึงอายุจะแก่ปานใด จะโง่เขลาเบาปัญญาปานใด

ถ้าเข้าถึงทุกขสัจ สมุทัยสัจ นิโรจสัจ มรรคสัจไม่ได้ ไม่เห็นทุกขสัจ
สมุทัยสัจ นิโรธสัจ มรรคสัจ ดังแสดงมาแล้วนี้ จะปฏิบัติศาสนา
เอาเรื่องเอาราวไม่ได้

ถ้าว่าคนละ โมฆชนิโณ แก่เปล่า เอาอะไรไม่ได้ เอา
เรื่องไม่ได้

เหตุนี้แหละทางพุทธศาสนาจึงนิยมนับถือนัก ในเรื่อง
สัจธรรมทั้ง ๔ นี้

จากพระธรรมเทศนาเรื่อง “เขมาเขมสรณาคมน์ ”

๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗